

Dưới góc nhìn của Himemiya

Shion-----“Chắc giờ này Gabriella đang gặp Takioto-kun rồi đấy nhỉ”Chủ trì Benito nở nụ cười mãn nguyện trong khi tắt Tsukuyomi Traveller.“Thế có ổn không? Nói như vậy rồi giao hết mọi thứ cho Kou. Con bé là cô em bé bỏng của ngài mà?”Sau khi tôi nói câu đó, chủ trì đáp [Tất nhiên] và gật đầu.“Ta nghĩ như vậy là tốt nhất. Vì chính lợi ích của Gabriella, ta mới giao con bé cho Takioto-kun chăm sóc. Nó đáng sợ là thứ ta không nên can thiệp. Thật có lỗi với Takioto-kun quá... Ta nhất định sẽ tới xin lỗi cậu ấy”Tôi không nắm rõ chi tiết, nhưng vì đó là về chủ trì.“Hử ngài phải có lý do của mình đúng không? Ai chứ riêng Kou, miễn là ngài giải thích cho em ấy, thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”Nhưng tôi thắc mắc, liệu chủ trì có chịu tiết lộ về chuyện đó hay không. Bản thân tôi cũng có những thứ mà mình không muốn nhắc tới trừ khi nhận được kết quả cuối cùng.“.....”“Sao thế? Tự dưng nhìn tôi như vậy”“Phải rồi..... Chẳng phải em cũng rất thích Takioto-kun còn gì, Shion-chan?”“Em ấy đáng yêu mà, tôi đã hiểu vì sao Yukine lại thích em ấy tới vậy”Vốn dĩ việc em ấy có thể khiến Yukine chết mê chết mệt tới mức đó, đã đủ khiến tôi cảm thấy ấn tượng rồi.“Vậy à, thế thì càng thêm lý do để ta giao em ấy cho Takioto-kun”“Ồ... Vậy chẳng phải ngài cần nói cho con bé biết sao? Về việc con bé đã đủ điều kiện gia nhập Tam hội, nhưng chính anh trai, chính chủ trì, là người đã từ chối lời xin gia nhập ban lễ nghi của con bé. Tôi rất muốn biết lý do của ngài về

chuyện này đây, chủ trì” Nghe thấy thế, chủ trì đáp với điệu cười thiếu tự nhiên. “Dù là tốt hay xấu, thì ta nghĩ lần này Gabriella đang tự ép bản thân quá mức” “Gì cơ, ý ngài là sao?” “Thì đối với ta mà nói, để trở nên giỏi giang hơn, nhiều khi chúng ta cứ tự ép bản thân làm những điều không thể”.....Thực ra, tôi hiểu ý anh ta muốn nói. Con người có thể trưởng thành hơn bằng việc ép đặt mình vào thế khó, và mài giũa bản thân thông qua điều đó. Ngay cả chính tôi trước đây, đã vô số lần đặt bản thân vào nguy hiểm “Nhưng em biết đây, Ban lễ nghi là nơi khắc nghiệt. Đâu phải ai cũng mạnh như Shion-chan và Takioto-kun chứ” “Mà tôi nghĩ, mấy lời bọn họ nói chỉ giống như tiếng càu nhàu của kẻ thất bại thôi chứ có gì đâu” “Không nhiều người nghĩ giống em đâu. Đặc biệt là Gabriella, ta nghĩ con bé rất nhạy cảm trước chúng. Tất nhiên, hơi đề phòng trước những lời nói xấu chẳng phải điều gì sai. Nhưng, bản chất của chúng ta là vậy, ban lễ nghi chúng ta phải chứng minh rằng mình chịu đựng được” Chủ trì khẽ thở dài rồi đứng dậy. “Gabriella là một đứa nghiêm túc, nhưng chỉ tiếc là nghiêm túc quá. Vì thế mà ban lễ nghi không hợp với con bé. Nhưng em biết không, nếu mọi chuyện suôn sẻ, đó có thể là bàn đạp giúp con bé trưởng thành hơn đây” Nghe lý do của anh ta, tôi biết anh ta vô cùng quan tâm tới Gabriella. “Nếu Gabriella chứng minh được con bé có thể vượt qua được chuyện đó, bạn bè nó sẵn sàng đứng ra hỗ trợ con bé, thì ta sẵn lòng chào đón em ấy tới ban lễ nghi. Ta thấy thật có lỗi với Takioto-kun, nhưng ta sẽ giao phó cho cậu ấy xác

định việc này. Và nếu có thể....”Vây là sau một hồi cân nhắc, hết lần này đến lần khác, anh ta cuối cùng đã quyết định giao phó cả hạnh phúc của em gái mình vào tay Kou.Chủ trì rời mắt khỏi tôi và nhìn về phía cửa căn phòng. Cùng lúc đó, tiếng gõ cửa kêu lên.“Chào Benito-kun. Shion. Và.... Ồ, em ấy không ở đây sao?”Hội trưởng Monika bước vào trong. Đảo mắt một vòng quanh căn phòng rồi đi về phía chỗ chúng tôi.Thấy thế, tôi liền đứng dậy đi pha trà.“Vây là cậu tới đây không phải vì tớ mà là vì thằng cu đó sao? Tớ ghen tị đó!”“Chuyện thường tình mà?... Nhân tiện, tớ vừa chợt nhớ ra, hình như em nó định tán tỉnh tớ đây. Tớ mong chờ việc đó lắm nha”Cô ấy cười đắc chí khi nói ra câu đó, với lại tôi không nghĩ đó chỉ là nói đùa cho vui, mà xem ra cô ấy thật sự mong chờ em ấy đến tán mình. Chủ trì Benito hứng khởi với nụ cười thường ngày và tới kéo ghế cho cô ấy.“À, vậy là về vai trò của cậu ấy trong Tam hội hả? Thế, hôm nay cậu ghé qua có việc gì? Không phải chỉ vì cậu ấy thôi đấy chứ?”“Về việc chọn lựa thành viên cho Tam hội. Năm nay nhiều đứa xuất sắc nhờ? So với năm ngoái, các em ấy cũng gia nhập Tam hội sớm hơn rất nhiều”Trong lúc lắng nghe hội trưởng, tôi dồn ma lực vào viên ma thạch, kích hoạt vòng tròn ma thuật. Khi nghe tiếng nước sôi từ ấm đun, tôi rót nước vào trong ấm trà đã chuẩn bị từ trước.“Đúng là nhiều thật. Bắt đầu từ Takioto-kun, Trefle-san, ngay cả Gabriella nữa....”“Cậu tính làm gì với Gabriella thế? Em ấy là em gái cậu mà? Tớ tưởng cậu sẽ nhận em ấy vào ban lễ nghi chứ.... Ồ, cảm ơn em”Ngay khi nhận tách

trà từ tôi, cô ấy bèn nhấp một ngụm. “Haha, Shion-chan cũng nói y như cậu” “Rõ ràng còn gì? Chẳng phải cậu vẫn luôn khoe em gái mình tuyệt vời thế nào sao? Tớ còn tưởng cậu là đứa siscon nặng đày. Thế, Benito-kun, rốt cuộc cậu muốn Gabriella vào ban lễ nghi không? Hay.....” “Tớ có muốn em ấy vào ban lễ nghi, tớ muốn em ấy vào nhưng đó là cho đến khi con bé quyết tâm. Không phải dưới cái bóng của tớ, mà phải bằng chính sự quyết tâm của con bé” “Quyết tâm của em ấy?” “Con bé đã núp dưới cái bóng của tớ quá nhiều” Dứt lời, chủ trì uống ngụm trà. “Đôi với tớ.... mà nói. Có một người đóng vai trò là [Ánh sáng] dẫn lối cho mọi người. Ở thế hệ chúng ta, đó sẽ là cậu, hội trưởng Monika” “Chà, cảm ơn cậu. Rất vui khi được cậu nói vậy” “Rồi ở thế hệ của Shion-chan, là phó hội trưởng. Và năm nay... trong số tất cả những đứa tớ đã gặp, cậu ta là người để lại ấn tượng lớn nhất” “Là Takioto Kousuke?” Chủ trì đặt tách trà lên đĩa rồi gạt đầu với tôi. “Ừ, đúng vậy. Một cậu nhóc thú vị phải không? Cậu ta trở thành đề tài nóng hổi xung quanh chúng ta. Không dừng lại ở đó, dù theo chiều hướng xấu hay tốt, các học sinh khác cũng tỏ ra quan tâm tới anh chàng này. Thậm chí tài giỏi như hai cô gái các cậu còn bị thu hút bởi cậu ta, ngay cả hiệu trưởng Hanamura cũng kỳ vọng rất nhiều vào anh bạn đó” “...Quả đúng là vậy” “Một ánh sáng chói lóa, đôi khi là mục tiêu để mọi người hướng tới, lúc thì là kẻ thù khi lại là đồng minh. Và quan trọng nhất, là một ánh sáng dẫn lối. Cho tất cả mọi người, và cả Gabriella nữa. Mặc dù, cậu ta cũng phủ lên một cái bóng lớn

chẳng kém” Một cái bóng ư. Tôi phần nào hiểu được từ này. Đã có một số học sinh bỏ học. Họ mất đi tự tin trước chùm ánh sáng đó, mất đi mục tiêu của bản thân. Cả tôi và chủ trì Benito đều tin rằng những người như vậy nên bỏ học thì hơn. Đặc biệt là đối với những người có ước mơ nguy hiểm như trở thành mạo hiểm giả. “Và ta có niềm tin mạnh mẽ rằng, cậu ấy sẽ đưa nó tới hồi kết.... À không, ta nghĩ mọi thứ sẽ tốt hơn khi tất cả chúng ta đoàn kết” “Đoàn kết làm gì cơ?” “Nếu cả ta, hội trưởng Monika, Stefania-sama và các sempai thuộc Tam hội không làm được-----” “----Khoan đã” Hội trưởng Monika nhìn chủ trì Benito với vẻ nghiêm nghị. “Tớ sẽ tự lo liệu việc đó” “À phải nhờ. Chúng ta vẫn còn một năm mà. Có lẽ đó có thể là cậu thật. Nhưng, tớ nghĩ Takioto-kun có thể cũng sẽ đứng ra nhận việc đó đây. Ngoài ra tớ có cảm giác, cả tớ và cậu có khi sẽ là thành viên nhóm của cậu ta luôn không chừng” Tôi không hiểu họ đang nói về chuyện gì. Kể từ khi gia nhập Tam hội, đôi khi tôi lại có cảm giác các tiền bối đang giấu giếm chúng tôi điều gì đó. Nhưng tôi chưa bao giờ chia sẻ cảm giác này ra ngoài. “Quả nhiên hai người đang giấu tôi chuyện gì đó” Chủ trì chấp hai tay lại rồi nháy mắt với tôi. “Xin lỗi em, bọn ta sẽ nói với Mizumori-san và những người khác nữa, nên em có thể kiên nhẫn không?” “Nếu vậy thì thôi.... Không sao đâu” Nhưng vẫn có những điểm tôi muốn anh ta nhanh chóng giải thích cho mình. Hội trưởng Monika đang nhìn thẳng về phía chủ trì, nhưng cuối cùng cô ấy cũng từ bỏ, miệng buột một hơi dài. “....Vậy ra cậu kỳ vọng vào

em ấy tới mức đó” “Phải, rất kỳ vọng là đằng khác. Một kỳ vọng rất lớn. Giống như cách chúng ta kỳ vọng vào đội phó Mizumori vậy” Anh ta nói thế, thả lỏng cơ thể rồi mỉm cười. “Mà đồng thời, tớ còn nóng lòng muốn xem mấy cái vấn đề kỳ lạ cậu ta phải đối mặt. Đặc biệt là mối quan hệ của cậu ta với các cô gái! cũng như cách cậu ta quyết định hướng đi của ban lễ nghi trong tương lai” Quả nhiên, tôi có cảm giác chủ trì giống kiểu người thích đi chọc gậy bánh xe. Ngay cả anh ta có đang thận trọng, thì thể nào cũng bị người khác bất ngờ tới “hỏi thăm” cho mà xem. “Wahahaha! Phải, chuẩn luôn ha, cậu nhóc lại chót đại làm gì đó nữa cho coi” “Hầy, khi một đứa ngỗ ngược số một của năm hai nói câu đó là nghe có vẻ không ổn thật rồi.... Lần này nếu là về cái hầm ngục học viện cậu ta chinh phục lần trước thì còn được, chứ ta không muốn dây dưa vào bất cứ thứ gì dị hợm hơn thế đâu” “Ôi, chủ trì nói chuyện khó nghe quá à” Khi tôi đưa tay lên bịt hai tai lại, chủ trì Benito lấy Tsukuyomi Traveller ra xem và nói: [A, gọi rồi] “Ai?” “Gabriella” “Ồ, là về việc đó nhỉ” “Gi thế, chị nghe với được không?” “Được chứ. Về chuyện lúc nãy bọn em bàn tới ấy mà. Chủ trì Benito cố tình để Gabriella tới tấn công Kou đó chị. Dĩ nhiên, bọn em không nói trước cho Kou biết” “Ra vậy, Ủn ừn, vậy là em đã gặp Takioto-kun rồi hả?” Chủ trì Benito trò chuyện vui vẻ với Gabriella “Arara, tội nghiệp Takioto-kun. Hay chị rủ em ấy qua hội học sinh nhỉ?” “Hahaha, làm sao mà thế được” “Eh!? T, tại sao?... Thật hả? rồi, ừ, ừ, anh hiểu rồi. Thế thì tìm một cái hầm ngục để chinh phục là được

chứ gì. Anh sẽ sắp xếp cho em”“.....Này, trông cậu ấy khả nghi nhỉ? Có gì đó xảy ra chẳng?”“Phải, em cũng nghĩ như chị”Nhìn chủ trì Benito cười gượng, là chắc chắn đã xảy ra gì đó.“Chết ta rồi, hỏng cả rồi. Ta biết cậu ấy là người khó đoán, nhưng thể này thì vượt ngoài tầm dự đoán của ta, Hahaha”“Có chuyện gì vậy?”Chủ trì Benito cười cay đắng trước câu hỏi của hội trưởng Monika.“Nếu cậu nhóc đen đui, thì ta nghĩ cùng lắm cậu ấy sẽ gây ra một trận chiến với em gái mình... Ừ thì, theo nghĩ lí nó vẫn là một trận chiến thật”“Rốt cuộc là có chuyện gì?”“Hội trưởng Monika biết Hijiri Iori-kun đúng không?”Đưa mà Kou từng nhắc đến ư?“À ừ, hình như em đó là bạn thân Kousuke-kun. À, tớ đang tính tuyển mộ em ấy vào hội học sinh, có gì nhớ giúp đỡ em ấy nhé”Không chỉ Kou, nhóc đó cũng được hội trưởng Monika đánh giá tốt.“....Bộ em ấy đứng ra bảo vệ Kou à?”Vì hai đứa là bạn thân với nhau, có lẽ chuyện đó sẽ xảy ra thật. Tôi không quan tâm người ta nói xấu mình tới mức nào, nhưng ai dám động vào Yukine, Fran hay Kou, là tôi sẽ khá là giận đấy.“Không, mà hơi khác một chút.... Là em kế của Iori-kun”“Em gái? À, tớ có nghe về em ấy, là cô bé mới chuyển về học viện mình đúng không? Nhớ không nhầm, hiệu trưởng Hanamura cũng nói: [Bé đó không giỏi như Kou-chan, nhưng là một đứa trẻ tài năng đó. Cô nghĩ bé đó là ứng cử viên sáng giá cho Tam hội đấy]“Ồ, là em gái nhưng mà lại học cùng lớp với anh trai mình sao”“Chắc em ấy trở thành em gái do phụ huynh họ tái hôn với nhau, có nghĩa là em kế. Thực ra, tớ cũng định nói

với cậu về cô bé đó”“Fufu, nhận được con dấu chấp thuận nhập học từ hiệu trưởng, chắc chắn là một nhân tài... nhân thiện, chủ trì, có chuyện gì với cô bé đó thế?”“.....Có vẻ Hijiri-san cũng tham gia trận đấu, nên em gái tớ muốn chuẩn bị một trận tay ba với Takioto-kun.... Chưa kể, hình như giờ con bé còn háo hức đánh nhau với Hijiri-san hơn cả Takioto-kun ấy chứ”VẬY mà cứ tưởng giao được hết mọi chuyện cho Kou, cuối cùng lại thành ra thế này đây.“Ồ! Mọi thứ càng trở nên thú vị nè!”Được rồi, Gọi cho Kou phát đề biết thêm chi tiết nào!Trong khi chạy RTA, có một thứ cần lưu ý. Tất nhiên, đó là tính hiệu quả, nhưng để đạt được điều đó, bạn sẽ cần hỏa lực, phản xạ và những thứ tương tự. Nếu muốn trở thành bá chủ thế giới, một điều nữa mà bạn cần đó là sự kiên trì.Tôi mới chỉ nêu ra một vài điều, còn một thứ khác quan trọng không kém.Đó là biểu đồ.Biểu đồ là thứ giống như một hướng dẫn chinh phục hàm ngục mà bạn có thể viết ra. Để hoàn thành mục tiêu kịp thời gian, bắt buộc phải lập biểu đồ để tối ưu hóa tính hiệu quả và ghi chép lại những sai lầm bạn phạm phải trước đây.Những người chạy RTA phải thực hiện nghiêm túc mọi nhiệm vụ trên biểu đồ, từ đó mới hòng đạt được mục tiêu đúng thời hạn. Ngược lại, nếu người chơi nào tạo ra một biểu đồ rác, thì thời gian cũng coi như vứt ra ngoài cửa sổ.Vậy nên lập biểu đồ như thế nào? Cách đơn giản nhất đó là tìm những người chơi tiên phong (Những người cũng sử dụng RTA trong cùng một tựa game). Bạn có thể xem các video hướng dẫn trên mạng, hay hơn nữa là tự tay tạo ra biểu đồ của

riêng mình.Điều này sẽ đòi hỏi bạn phải tự mình chơi thử, sau đó sửa đổi nó hết lần này đến lần khác cho đến khi tạo ra một biểu đồ hoàn thiện, rồi tiếp đến tự mình thử nghiệm lại.Nếu không có người chơi đi trước... bạn buộc phải thu thập thông tin trên các trang mạng và tự đích thân vùi đầu vô nghiên cứu.Trong Magiero này, bản thân tôi đã giống như một người chơi tiên phong rồi, nên tự tôi đã hoàn thành việc nghiên cứu cũng như thử nghiệm. Tôi nghĩ mình đã làm tốt. Bởi tôi đã chơi lặp đi lặp lại rất nhiều lần, rất nhiều thông tin còn đọng lại trong đầu tôi. Nếu tôi chỉ đơn thuần sử dụng biểu đồ của người khác, thì có lẽ giờ đã chẳng nhớ một tí tẹo nào.Thực ra, tôi đã tạo nên rất nhiều biểu đồ, nhưng một trong số những biểu đồ cần thiết nhất đó chính là biểu đồ kỹ năng ninja. Do Iori có thể đạt được hầu hết các loại kỹ năng nhờ cái hào quang nhân vật chính, nên việc lĩnh hội các kỹ năng hữu dụng của một nhân giả là cực kỳ có ý nghĩa.Nếu đã muốn nhắm tới kỹ năng này, thì tiện thể hãy nhắm vào nhiều mục tiêu hơn, một mũi tên trúng hai, ba, bốn con chim mới là hợp lý. Dĩ nhiên, biểu đồ tôi lập ra vốn là như vậy. Thế nên tôi mới mời mọi người đi cùng mình.Sau một hồi giải lao, tôi tới điểm hẹn thì....“Nè, Takioto. Từ buổi tập sáng nay của tụi mình là chị đã nghĩ như vậy rồi, nhưng bộ em không thấy mệt à?”Đang bận ưu tư, thì có ai đó gọi tôi.Chị ấy tới đây lúc nào vậy? Yukine-sempai ngó vào mặt tôi trong lúc vén mái tóc của mình sang một bên. Tim tôi cứ đập loạn xạ khi nhìn thấy khuôn mặt mỹ miều của tiền bối, tôi ra vẻ bình tĩnh đáp lại chị ấy một

cách tỉnh bơ [Vâng].“Em có thể mệt thật, nhưng vẫn còn nhiều việc phải làm nên....”Thực chất câu trả lời của tôi phải là, có, em có mệt. Gabby thì tuyên chiến với tôi, vừa về đến nhà thì Shion-san đã gọi điện, ngoài việc xin lỗi tôi ra, chủ trì Benito còn nói [Giao cả cho chú em đây]. Anh ấy chẳng nói rõ giao cho tôi cái gì, nhưng tóm lại là muốn tôi làm gì đó.Và... tôi thắc mắc không biết vì sao. Vì sao chị ấy lại chạy bộ và đầu tập cùng tôi sáng nay?Rời mắt khỏi tiền bối, tôi quay sang nhìn Yuika đang ngồi ở đó. Nhỏ nhìn lại tôi, trao cho tôi một nụ cười rồi nháy mắt một cái. Nụ cười trông gian xảo thật sự. Nhưng vẫn đáng yêu phát xiu.“Hầy- dà-aaaaa”“Gì mà thờ dài ghê thế? Anh không vui khi thấy em ở đây sao ?”Em ấy nghe được tiếng thờ dài, hay đơn giản là thấy vai tôi chùng hết cả xuống vậy nhỉ? Nhỏ bước tới, trông có vẻ không hài lòng.“Aaa, anh vui rớt nước mắt ấy chứ-”“Thế cái giọng thiếu sức sống đó từ đâu mà ra? Em đang ở đây đó? Thôi nào, vui lên, VUI LÊN ĐI!”Không phủ nhận nhỏ xinh thật. Nhưng khi nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua, tôi xin rút lời nhận xét đó.“....Sao em ở đây?”“À, anh muốn biết ư?”Em ấy nói với giọng rụt rè rồi đảo mắt đi chỗ khác.Cô nàng bắt đầu ngập ngừng.“Umm, chả là.... cái này”Tiền bối ghé vào tai tôi.“Takioto, cứ giao chuyện của em ấy cho chị. Chị cũng đã nói với Ludi rồi”Nghe tiền bối nói tôi mới nhận ra.Chắc chắn là về lần trao đổi đó của tôi với em ấy. Sau bữa ăn hôm đó, em ấy có rất nhiều cơ hội để nói chuyện với Yukine-sempai. Yuika chắc đã tới tâm sự với chị ấy. Và dĩ

nhien, tiền bối rất sẵn lòng đứng ra giúp đỡ. Phải, một chị tiền bối vô cùng kiên định, chính là tiền bối mà tôi đem lòng yêu. Câu hỏi tôi đặt ra thật hồ đồ, khi ép em ấy phải nói ra một thứ khó giải thích như vậy. Giờ tôi đã đoán ra chuyện gì, nên câu hỏi đó không còn cần thiết nữa. Rồi... đột nhiên có thứ gì đó vỗ vào lưng tôi. “Sao anh lại cười như thế. Trông đáng sợ lắm đó?..... nhưng, em cảm ơn” Thôi không bàn sâu nữa. Nhìn Yuika buồn thiu như vậy, làm sao tôi vui cho nổi. “Không cần cảm ơn anh. Người em cần tỏ lòng biết ơn vô bờ là Sempai kia. À....em đến đúng lúc lắm, muốn đi cùng bọn anh không Yuika?” Nghe tôi nói mà Yukine-sempai cười gượng. “Biết ơn tới mức đó, thì chị không dám nhận đâu... vấn đề cũng còn chưa được giải quyết nữa” Tiền bối tốt bụng tới mức làm tôi chỉ muốn cống hiến hết mình cho chị ấy thôi. Được thế là tốt lắm rồi. “Được chứ. Nhưng vấn đề là.... anh định dắt em đi đâu?” “Đó là nơi giúp em trở nên mạnh hơn. ‘em không muốn thua Iori’ mà đúng không? Rồi còn rắc rối với Gabb.... Gabriella nữa” “Em không muốn thua nhưng mà....” “Hôm nay em bận à?” “Em không.... Nhưng trông anh hào hứng lắm, còn hơn cả sở khanh đi cửa gái ấy” “Được rồi, em không muốn đi thì thôi nhé, nhưng dù sao nó chắc chắn có lợi cho em đó Yuika” Mặt nhỏ lộ rõ vẻ [Eeh, ý anh là sao?], nhưng nó nhất định có ích cho phong cách chiến đấu của Yuika mà, thế nên tôi mới ngỏ ý như vậy chứ. “Dù sao thì có Yukine-sempai đi cùng mà, nên chỉ lần này thôi, em thấy sao?” Khi tôi hỏi, người đầu tiên có phản ứng không phải Yuika

mà lại là tiền bối. Nghe thấy tiếng chị thở dài, mắt tôi và Yuika quay sang nhìn chị ấy. Tiền bối đang mỉm cười trêu mếu. “Chị sao thế?” Yuika nghiêng đầu hỏi. “Không, chả là chị cũng hay nghĩ như em. Thi thoảng Takioto lại cứ hơi phóng đại quá. Nhưng mà” “Sao ạ....?” “Nhìn cậu nhóc lúc này. Là chị dành trọn sự tin tưởng cho cậu ấy” Tiền bối nói câu đó rồi cười lớn Hahaha. Nhìn chị ấy khiến ngực tôi dần nóng ran. Nghe sao mà lòng tôi mãi nguyện quá. “Em cũng thế, em tin chị từ tận đáy lòng mình, Sempai” Cả Ludi nữa, Nanami cũng vậy, chị Hatsumi và cô Marino luôn. “....Em hiểu rồi. Nếu Mizumori-sempai đã nói vậy, dù có hơiiiii lo lắng chút xíu, em vẫn xin được đi cùng hai anh chị ạ” Yuika nói điều đó khi nhìn chúng tôi. Lạ thay, nhỏ vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ vực. (Transnote: em nó đi guốc trong bụng main là một thằng fuckboy dỏm rồi, thế mà sau này vẫn đâm đầu vào nó nữa thì chịu :)------Sau khi tiễn Yuika về ký túc xá để em ấy chuẩn bị, chúng tôi cũng quay về nhà của mình. Do đang là buổi sáng cuối tuần, nên không có nhiều người qua lại trong khu dân cư. “Cảm ơn chị, Sempai” “Về chuyện gì?” Tiền bối nghiêng đầu. Chị ấy không giả vờ ngây thơ, mà nhất định đó là phản xạ tự nhiên. Giúp đỡ Yuika cũng chỉ là theo bản năng của chị. Đó là tất cả những gì tôi nghĩ. “Là về Yuika” “À, ra vậy. Ngược lại chị muốn khen em vì chuyện đó đấy Takioto” Dứt lời, chị hé nụ cười tỏa nắng và vỗ vào lưng tôi. “Em sao?” “Ừ, chị có nghe từ Yuika. Rằng em đã tận tình quan tâm và cho em ấy lời khuyên” Đúng là tôi đã quan tâm hết

mức có thể, nhưng tôi không nhớ đã khuyên nhủ được gì cho em ấy. Mặc dù tôi còn đang tính dùng vũ lực để giải quyết vấn đề cho em. “Em chưa khuyên nhủ em ấy được gì mà?” “Đúng là Yuika chưa nói chi tiết cho em. Nhưng em vẫn luôn sẵn sàng lắng nghe cô bé. Thế nên.... em biết không” Tiền bối mỉm cười, lấy một hơi thật sâu xen với khuôn mặt hơi ngượng đỏ. “Chị thích điểm đó của Takioto” Thiệt tình, tôi thấy thật không công bằng. Khi chị ấy “tán công” tôi bất ngờ như vậy. Tim tôi đập thình thịch, có khi nó sắp phóng ra khỏi miệng không chừng. “Vậy ạ. Em thì thích mọi thứ của Sempai” Tôi không tài nào giả vờ giữ bình tĩnh được nữa rồi, nên là đánh liều thôi. “MỌI, MỌI THỨ SAO!?” Dáng vẻ đường hoàng thường nhật của tiền bối cùng đôi mắt đảo loạn xạ của chị, rồi đến cả giọng nói ngân cao lên ấy nữa, Mọi thứ trông thật dễ thương làm sao. “Em, em ngốc lắm. Đừng đùa kiểu đó. Tự dưng nói nhăng nói cuội gì vậy” “Không nhưng mà, đó là sự thật” Dứt lời tôi lấy lá bùa hộ mệnh chị tặng tôi. Tôi tươi cười giơ nó ra trước mặt chị, mặt tiền bối đỏ rực, chị tóm lấy áo tôi. “S, sao lại cố tán tỉnh chị ở nơi vắng vẻ thế này! Em đang muốn thu hút hận thù phải không? Làm vậy ở đây đâu có ý nghĩa gì cơ chứ!?” “Sempai à, em đùa, em đùa thôi mà” [À] giọng của tiền bối yếu ớt đi. “Gì, gì chứ, ra... ra là vậy. Được rồi. Đừng đùa giỡn chị quá như thế....” Nhìn vẻ tủi thân và thất vọng của chị. “Thực ra em nói thích chị là đùa, nhưng việc em cực kì thích chị là thật đó mà” Tôi bí quá nên chỉ nói được như vậy. “tssuuuuu! NÓ CHẢ

NHƯ NHAU CÒN GÌ!”-----Transnote: Ở thế tóm lại là yêu nhau chưa?Nhân giả trong MagicalExplorer là một chức nghiệp nhận được nhiều ưu ái.Nhờ chức nghiệp nhân giả, mà một nhân vật nam thuộc Tam hội có thể nổi bật hơn các nhân vật nam khác, ngay cả trong câu lạc bộ báo chí cũng có một cô nàng đủ khả năng cạnh tranh với các nữ chính, cũng là nhờ kỹ năng ưu ái đó.Giờ thì, tồn tại rất nhiều cách để nhận được các kỹ năng trong bộ kỹ năng nhân giả. Tôi nhớ là có thể học [Nhân thuật] từ các giáo viên, hoặc từ các nhân vật sở hữu số kỹ năng đó, hay kiếm chúng trong hầm ngục.Nếu muốn học được chúng một cách đơn giản và nhanh chóng, thì tôi chỉ cần đến chỗ các giáo viên hoặc các nhân vật ninja là được. Tuy vậy, nếu kỹ năng ấy có thể đạt bên trong hầm ngục, và xét tới những vật phẩm có thể nhận được, cũng như tính hiệu quả nó đem lại, thì sẽ có lợi hơn khi vào trong đó.Nếu là vậy, thì việc tôi vào hầm ngục là điều không thể tránh khỏi.Có điều người chơi vẫn phải phụ thuộc vào quá trình vượt hầm ngục. Nếu để mất quá nhiều thời gian chinh phục, thì cũng có khả năng nhờ giáo viên dạy sẽ đem lại hiệu quả hơn.Chỉ có duy nhất một kỹ năng là tuyệt đối cần thiết, nếu tôi có thể đạt được kỹ năng đó thì.... Thôi, cứ xác định hướng đi của mình là như vậy đã.Được, tôi sẽ nghĩ tới việc đó sau.Hiện tại điều tôi cần tập trung đó là hầm ngục này. Đáng số nó phải như thế.“.....Thế mà lại có cảm giác gì đó là lạ”Không hiểu sao, tôi không thể tập trung được.“Gì thế này?”Ludi hoảng hốt nhìn tôi.“Xem kìa, chúng ta đang đi giày

lên chiếu tatami đó”Hầm ngục chúng tôi đang ở trong lúc này là [Thành Karakuri]. Một hầm ngục mà người chơi có thể khai phá sau khi trở thành hội viên của Tam hội, hoặc sau khi đã hoàn thành một tầng nào đó thuộc hầm ngục học viện Tsukuyomi. Giống với tên của nó, Thành Karakuri[[note30771](#)] là hầm ngục mang bề ngoài của một ngôi thành Nhật Bản, bên trong được xáo trộn các cạm bẫy và những mảnh khóc đặc biệt Thoạt nhìn, trông nó giống Ooku[[note30770](#)] của thành Edo. Các bức tường ở lối đi có tạo hình của tấm fusuma[[note30773](#)] và vách ngăn shoji, tạo cảm giác người tham quan như đang bước vào trong một buồng phòng. Tôi thử cường thể và đập mạnh vào mấy tấm fusuma, kết quả chúng chỉ bị cong nhưng không thể sụp đổ hoàn toàn. Chắc hẳn có một thể lực thần bí nào đó hoạt động tại đây. Kiểu này thì tôi không thể đi lối tắt rồi. Với cả theo kinh nghiệm của tôi cho tới nay, thứ gì cũng có thể xảy ra ở trong một hầm ngục. Chứ tôi chẳng ngại gì dẫm ba cái tấm fusuma không thể sụp. Rồi, chẳng sao cả. Vấn đề nằm ở sàn nhà. Sàn gỗ thì khó lòng nhận ra, nhưng với những tấm chiếu tatami lại là một chuyện khác. Có cảm giác đàn hồi kỳ cục giống như tôi đang bước đi trên một miếng cao su vậy. Mặc dù ngay từ đầu, việc đi giày lên chiếu tatami đã là điều kỳ quặc rồi. “Quả nhiên có gì đó kỳ lạ” Nhìn Ludi, Nanami với Yuika chọc ngoáy vào mấy tấm chiếu tanami, trong lòng tôi tự nhủ, nếu những tấm chiếu là một thứ ái vật, thì chẳng phải chúng đang ở vị trí cực lý tưởng hay sao? Nếu được hóa thân thành

một tấm chiếu tatami, tôi sẽ được họ giẫm đạp lên thoải mái và có khi còn được cảm nhận những bờ mông họ đặt lên nữa chứ. Gì vậy, tôi cảm thấy có gì đó không đúng. Khi tôi còn đang nổi máu ghen tuông với cái chiếu, Nanami sẵn sàng cung của em ấy. Gần như cùng một lúc, Yukine-sempai cũng với lấy thanh Naginata. Tôi lập tức vào thế với chiếc khăn, chuẩn bị katana và ra hiệu mắt với khuôn mặt cẩn trọng của Ludi. “Cậu chủ, chúng đang tới” Khoảnh khắc ngắn trôi qua, một vài con quái lộ diện. Như cái tên của ngôi thành, lũ quái xuất hiện trong Thành Karakuki đều mang phong cách Nhật Bản. “Azukiarai và Ittan-momen ư” [note30772] Azukiarai và Ittan-momen không chỉ xuất hiện ở Thành Karakuri, mà chúng còn là lũ quái con xuất hiện ở tầng dưới của các hầm ngục mang phong cách Nhật Bản. “Giao con biết bay cho tớ” Ludi nói vậy, tôi để Ittan-momen cho cô ấy và Nanami, trong khi tôi và Yuika lao tới con Azukiarai. Azukiarai có điều khó chịu nằm ở khả năng đánh xa. Nó hóa ma lực thành một hạt đậu đỏ và phi về phía chúng tôi như một viên đạn. Dù vậy, tốc độ của viên đạn ấy không quá cao, tôi có thể dễ dàng chặn lại bằng lá chắn khăn. Và ngay cả cô bé bên cạnh tôi..... “Sao thế anh?” Em ấy đập phăng “viên đạn” đi bằng găng tay của mình, mà thậm chí còn chẳng thèm nhìn. “Dễ như xơi kẹo ấy nhờ” Nếu để mô tả phong cách chiến đấu của Yuika, thì đó là một trị liệu sư giác đấu. Em ấy vốn dĩ là một nhân vật có tài võ thuật, nhưng nhờ có thể sử dụng cả chùy lẫn kiếm, nên em ấy không cần phải bám theo mỗi con đường học

võ. Dĩ nhiên, Yuika là một nhân vật nổi tiếng và cô bé cũng nhận được một số ưu ái. Tuy là vậy, em ấy vẫn có điểm thất thế. Đó là khi em ấy được đem ra so sánh với [Vũ khí cuối], hay còn gọi Thánh đời đầu, vai trò của họ trong trận chiến bị trùng lặp. Nhưng mà Yuika lại siêu cấp dễ thương, cặp đùi em đi trong đôi vớ màu đen kéo qua đầu gối với sức hủy diệt bá cháy trước người nhìn, được em ấy gọi là oniichan, trong khi em ấy không phải là em mình, mà gọi một cách nhã nhặn rằng em ấy là vợ tôi. Không đời nào tôi lại không dùng em ấy. Dù sao thì, nếu không định sử dụng chiến thuật RTA thì tôi có trong đội hình hai trị liệu sư cũng chẳng thành vấn đề, tôi có thể sử dụng cả em ấy lẫn Thánh nữ đời đầu.... Không chỉ thế, em ấy còn khá hợp cạ với cô nàng Thánh nữ đời đầu ấy. Bởi cũng tại Thánh nữ đời đầu thuộc dạng người hơi dị biệt. “Thôi đi nha, Takioto-san cũng vậy còn gì” Dầu sao tôi cũng đã luyện tập khả năng làm việc nhóm với Nanami và Ludi rồi. Nếu có chừng này mà không làm được thì thật đáng trách mà không phải sao? Tuy nhiên, tôi ngạc nhiên ở chỗ, em ấy đáng số chưa thể thu thập nhiều nguyên tố ma thuật, nhưng lại đã có thể di chuyển giỏi như thế này. Lẽ nào là nằm ở tài năng sẵn có? Trong trò chơi, tôi biết em thuộc một trong số những người tài năng nhất học viện. “Vậy để lại một con cho em đó, xử lý nó hộ anh nhé” Nói xong, tôi lao về phía trước và làm chệch hướng những viên đạn đỏ. Có hai con Azukiarai. Tôi dùng fourth hand đâm vào mặt con đầu tiên, tóm lấy đầu nó rồi ném về phía Yuika, cùng lúc tôi tuốt lưỡi gươm

katana.Đảm bảo con thứ hai bị cắt gọn làm đôi, sau đó tôi quay lại nhìn Yuika.“SEIII”Đôi găng tay của em ấy đang tỏa ánh sáng màu trắng, phải chăng em ấy dùng một loại kỹ năng nào đó? Cô bé dùng sức toàn cơ thể, giáng cú đâm vào con bị ném bay tới.“Đâm phát chết luôn cơ à”“Em không muốn nghe câu đó từ Takioto-san đâu.... Thật lòng mà nói, em chẳng hình dung được mình có cửa thắng anh một chút nào. Thậm chí còn hình dung ra bản thân bị anh chém làm đôi luôn ý”Tôi gượng cười nhìn Yuika đang đứng nhìn mình chăm chăm.Dù gì tôi cũng đã tăng sức mạnh hết mức có thể. Nếu một kẻ tận dụng kiến thức trò chơi nhiều như tôi mà còn dễ thua Yuika, đó là chưa kể tới Iori, thì đừng hòng cạnh tranh được với Tam cường hay với các nữ chính khác.“Yuika sẽ mạnh hơn thôi. Có động lực là em nhất định sẽ mạnh lên ngay ấy mà”“Có gì anh lại khẳng định một cách tự tin như thế?”Vì anh biết chứ sao.“Mọi người làm tốt lắm. Phối hợp rất ăn ý”Tiền bối quan sát chúng tôi mỉm cười nói câu đó.Chuyến đi lần này tôi đã nhờ tiền bối ngồi một chỗ để chúng tôi kiếm kinh nghiệm.Dĩ nhiên, chị ấy rất sẵn lòng trước lời nhờ vả đó.Sau khi chúng tôi thu nhặt sợi bông và ma thạch Ittan-momen đánh rơi, cùng ma thạch từ Azukiarai, tiền bối lẩm bẩm.“Rồi, đi thôi....”“À, không, đợi chút Sempai. Thế nào rồi, Nanami?”Dứt lời, tôi hướng mắt sang Nanami.“Ừn. Thiết bị cảm biến của Nanami đang nháy kêu. Chắc hẳn nó ở đâu quanh đây thôi”Sau khi xác nhận với Nanami, tôi dồn sức đánh thật mạnh vào tấm fusuma. Nhưng không có phản ứng. Đáng số nó

phải đâu đó quay đây chứ nhỉ? Lần này tôi đánh sang phía đối diện. Là tấm bên cạnh sao? Cánh cửa chậm rãi trượt mở với một tiếng kêu giống như có gì đó được mở chốt từ phía trong. Thử mở ra là một lối đi. Một lối đi bí ẩn mà tôi phải đi qua để đạt được kỹ năng mình mong muốn. “Sempai, mình đi qua đây đi!” “....Chị có cảm giác mình sẽ lại mắc nợ em nữa rồi đây” Tiên búi cười ngượng ngùng và là người đầu tiên bước vào trong lối đi ấy. “Ch, chờ đã. Đó là cửa bí mật mà!? Ồ, chẳng phải anh lần đầu tiên tới đây sao, Takioto-san? Với cả, sao mọi người lại bình tĩnh như thế, đó là cánh cửa bí mật đó!?” Yuika quay ra hỏi mọi người. Tôi đang định đáp lại em ấy bằng câu trả lời đã dự tính từ trước, thì Ludi lên tiếng trước tôi. “Cậu tập làm quen đi. Sẽ chẳng bao giờ ngờ được Kousuke sẽ làm gì tiếp theo đâu” “Trước đó, cậu ấy còn thậm chí solo tầng 40 nữa đó” Ludi trả lời vậy rồi nói đuổi chị tiên búi tiên vào trong. Nhìn Yuika đang ngơ ngác đứng trước cánh cửa bí mật, Nanami gọi em ấy. “Mình đi thôi Yuika-sama” Mặt Yuika vẫn bày tỏ cảm giác khó hiểu, nhưng cuối cùng em ấy cũng chịu đi vào trong mà không nói thêm điều gì.